

118.14.73(6)

A B C - BOK,

jemte

Samling

af

Berättelser för Barn.

Selmas ^{Fr} ^{atlin}
Bak

STOCKHOLMS
STADS BIBLIOTEK

118:14:73

Leroböcker

Sanning.

**A B C -
BOK,**

jemte

Samling

af

Berättelser för Barn.

Med 4 kolorerade kopparstick.

STOCKHOLM.

Tryckt hos J. HÖRBERG, 1834.

Stelsjudande Bokstäfwer äro 9.
a e i o u y å ä ö.

Medeljudande Bokstäfwer äro 19.

b c d f g h j k l m n p q r s t w r z.

Punkt (.). Comma (,). Colon (:). Semicolon (;). Skiljetecken (-). Frågetecken (?). Insketecken (!). Apostroph ('). Parenthes ().

Öfnings-exempel uti Stafningen.

Bi, bo, by; du, dö; få, fä; ha, ho, hy, hö; lo; le, lö; mo, mä, mö; nå, ni, ny, nu, is, in; ut, ur, yr, är, er, är, al, äl, öl, as, os, äs, ös, ek, of, äl, på, rå, rö; se, si, sy, så; ta, tå, ty, te; wi.

al, dal, bal, fal, wal, tal, kal, hal, fal, mal; as, bas, las, ras; ed, ned, sed, led, bed, red, med, wed; ek, lek, pek, wek, nek, id, lid, rid, wid, sid, tid; ja, jag; ju, jul.

dag, dagg; tag, tagg; lag, lagg; fal, fall; tal, tall; al, all; wal, wall; led, ledd; red, redd; sil, fill; pil, till, mil, will, kil; wät, wätt; bra, bræ, bro, bror; bry, bryr; gr, grät, grätt; hjörn, fjät, njut, tjent, mjöl; qwick; skri, skrif, skrift, skräck; swag, swal, swall, swagt; lång, långt, långst.

a å ä b h d c e f f g q p y i
k l t m n u o ö r r s s w v z
A Å Ä U B B C C D D S
F F G G H H I I M M N N P
Q Q R R S S.

Her-rans Bön.

Fa-der wår, som är i Him-me-len! Hel-gadt war-de ditt Namn. Till-kom-me ditt Ri-ke. Ske din wil-je, så-som i Him-me-len, så ock på jor-den. Wårt dag-li-ga bröd gif oss i dag. Och för-låt oss wå-ra skul-der, så-som ock wi för-lå-te dem oss skyl-di-ge å-ro. Och in-led oss ic-ke i fre-stel-se. U-tan fräls oss i-från on-do. Ty Ri-ket är ditt, och mag-ten, och här-lig-he-ten, i e-wig-het. A-men.

T r o n s A r - t i k - l a r .

Jag tror på Gud Fa-der, All-
måg-tig, Him-me-lens och Jor-
dens Ska-pa-re.

Jag tror på J E - s u m Chri-stum,
Guds en-da Son, vår Her-ra:
Swil-ken af-lad är af den He-li-ga
An-da: född af Jung-fru Ma-ri-a:
Vint un-der Pon-ti-us Pi-la-tus:
Kors-fäst, död och be-graf-wen:
Ne-der-sti-gen till hel-we-tet: På
tre-dje da-gen upp-stån-den i-gen
i-från de dö-da: Upp-sti-gen till
him-len: Sit-tan-de på All-måg-
tig Guds fa-ders hö-gra hand;
Då-dan i-gen-kom-man-de till att
dö-ma lef-wan-de och dö-da.

Jag tror på den He-li-ga An-
da, En he-lig, all-mån-ne-lig Åyr-
ka, de he-li-gas sam-fund: Syn-
der-nas för-lå-tel-se: de dö-das upp-
stån-del-se och ett e-wigt lif. A-
men.

T i - o G u d s B u d .

Det För-sta.

Du skall in-ga an-dra gu-dar
haf-wa för mig.

Det An-dra.

Du skall ic-ke mis-bru-ka Her-
rans din Guds Namn: ty Her-
ren skall ic-ke lå-ta ho-nom blif-
wa o-straf-sad som Hans Namn
mis-bru-ka.

Det Tre-dje.

Tänk på, att du hel-gar hwi-
lo-da-gen.

Det Fjer-de.

Du skall hed-ra din Fa-der och
din Mo-der, på det dig må wäl
gå, och du må län-ge lef-wa på
jor-den.

Det Fem-te.

Du skall ic-ke drä-pa.

Det Sjet-te.

Du skall ic-ke gö-ra hor.

Det Sjun-de.

Du skall ic-ke stjå-la.

Det Åt-ton-de.

Du skall ic-ke bä-ra falskt witt-
nes-börd e-mot din nä-sta.

Det Ni-on-de.

Du skall ic-ke haf-wa lust till
din Näs-tas hus.

Det Ti-on-de.

Du skall ic-ke be-gå-ra din Näs-
tas hu-stru, ej hel-ler hans tje-
na-re, el-ler tje-na-rin-na; ej hel-
ler hans o-re, ej hel-ler hans
ås-na, ej hel-ler nå-got, hwad ho-
nom till-hö-rer.

Hwad sä-ger nu Gud om al-la des-sa Bu-den?

Det sä-ger Han:

Sag, Her-ren din Gud, är en
stark häm-na-re, mäg-tig att straf-
fa få-der-nas mis-ger-ning in på
bar-nen, allt in-till tre-dje och fjer-
de led, dem som mig ha-ta; och
gör barm-her-tig-het, in-till mång-
tu-send, på dem, som mig äl-ska,
och hål-la min Bud.

Det Hel-ga Dö-pel-sens
Sa-kra-ment.

Går ut, och lå-rer allt folk. Dö-

per dem i Fa-drens och So-nens
och den He-li-ga And-as namn.

Den der tror och blif-wer döpt,
han skall war-da sa-lig; men den
som ic-ke tror, han skall war-da
för-dömd.

Efter sin barm-her-tig-het gjor-
de Han oss sa-li-ga, ge-nom den
ny-a fö-del-sens bad, och den He-
li-ga And-as för-ny-el-se: hwil-ken
han, of-wer oss, rik-li-gen ut-gu-
tit haf-wer, ge-nom wår Fräl-sa-
re Je-sum Chri-stum; på det wi
sko-le rätt-fär-di-ge war-da, ge-nom
Hans nåd, och arf-win-gar blif-
wa till e-win-ner-ligt lif, ef-ter
hop-pet. Det är wis-ser-li-gen sant.

Wi ä-re be-graf-ne med Chri-
sto, i-ge-nom dö-pet till dö-den,
att, så-som Chri-stus är upp-stån-
den i-från de dö-da ge-nom Fa-
drens här-li-ga magt, så sko-le ock
wi wan-dra i ett nytt les-wer-ne.

Altarets Sakrament.

Matth. 26. Marc. 14. Luc. 22. 1 Cor. 11.

Wår Herre Jesus Christus, i
den natt, då Han för-rädd wardt,

tog Brödet, tackade, bröt det och gaf sina Lärjungar och sade: Tager och åter! detta är min Leckamen, som för eder utgifwen warder. Görer det till min åminnelse.

Sammalunda tog Han ock Kalcken, tackade och gaf sina Lärjungar och sade: Tager och dricker häraf alle! Denne kalk är det nya Testamentet, i mitt Blod, som för eder och för många utgutet warder, till syndernas förlåtelse. Så ofta, som I det gören, görer det till min åminnelse.

Bords-Böner.

För Måltiden.

Allas ögon lita till Dig, Herre Allsmågtige! Du gifwer dem mat i sinom tid; Du upplåter din milda hand, och allt det, som lefwande är, mättar du till behaglighet. Åra ware Fadren, och Sonen, och den Heliga Anda, i tid och ewighet. Amen.

Fader wår, m. m.

Wälsigna oss, Herre Gud, himmelske Fader, och dessa Dina gåfwor, som Du oss till kroppens uppehälle mildeligen förlånt hafwer, och gif oss Din heliga Råd, att wi dem, måttligen och med tacksamhet, emottage och nyttje. Genom Din Son, Jesum Christum, wår Herra. Amen.

Gud, med en nödorstig spis
Du oss styrker här i lifwet:
Låt oss njuta hwad du gifwet,
Måttligt och Ditt Namn till pris.

Efter Måltiden.

Tack Herren, ty Han är god: Hans mildhet warar i ewighet: ty Han mättar den hungriga, och uppfyller jorden med sin wälsignelse. Åra ware Sonom i tid och ewighet. Amen.

Fader wår, m. m.

Wi tacke Dig, Himmelske Fader! för dessa Dina gåfwor, som Du låtit oss, af Din mildhet, emottaga, och bedje Dig, att såsom wår kropp af denna spis sin näring

undfått hafwer, också wår själ, af
Ditt Heliga Ord, må styrkt och
wederwickt warda. Genom Din
Son, Jesum Christum, wår Her-
ra. Amen.

För mat och dryck Dig ware låf, O Gud!
Lär mig i tro, att hålla Dina Bud!

Morgon-Böner.

I Guds, Faders och Sons och den Helige An-
des namn. Amen.

Sag tackar Dig, Gud, min käre
himmelske Fader, genom Jesum
Christum, din älskade Son, att
Du mig, i denna natt, för all ska-
da och farlighet skyddat hafwer,
och beder Dig, att Du förlåter
mig alla mina synder, och mig, i
denna dag, nådeligen bewarar för
synd, olycka och allt ondt, så att
mitt lefwerne och alla mina ger-
ningar må Dig behaglige vara.
Sag öfwerlemnar mig, med kropp
och själ, i dina händer; din fader-
liga wård ware mitt beskydd. Am.

En Annan.

Nåderike Gud och Fader, som skapat
mig till ditt barn, öfwer hwilket Du,

med hwarje morgon, will låta din nåd
ny wara, och derföre låter mig åter upp-
lefwa en ny dag! Ware Du, för denna
din nåd af allt mitt hjerta prisad. Sag
mig Herre, och de mina, afwen i dag,
i din faderliga wård. Gif, att jag måtte
wara ett godt barn, på det mig må wäl
gå, i tid och ewighet. Amen.

Fader wår, m. m.
Herren wälsigne oss, m. m.

Afton-Böner.

I Guds, Faders och Sons och den Helige
Andes Namn. Amen.

Sag tackar Dig, Gud, min käre
himmelske Fader, genom Jesum
Christum, Din älskade Son, att
Du mig i denna dag, för all ska-
da och farlighet, skyddat hafwer,
och beder Dig, att Du förlåter
mig alla mina synder, och mig, i
denna natt, nådeligen bewarar för
synd, olycka och allt ondt; så att
jag må trygg hwila, och, till Din
ära, glad uppvakna. Sag öfwer-
lemnar mig, med kropp och själ,
i Dina händer; Din faderliga wård
ware mitt beskydd! Amen.

Waka öfwer öf Herre! Himmelske Fader, och bewara öf för allt ondt, både till kropp och själ. Gif öf nåd, att, i denna natt, trygge hwila under Ditt beskärm, genom Din Son, Jesum Kristus, vår Herra. Amen.

Fader vår, m. m.

Herren wälsigne öf, och beware öf: Herren upplyse sitt ansigte öfwer öf, och ware öf nådig: Herren wände sitt ansigte till öf, och gifwe öf en ewig frid: i Guds Faders, och Sons och den Helige Andes Namn. Amen.

Syndabekännelse.

Jag fattig, syndig menniska, som, med synd född, jämwäl sedan i alla mina lifsdagar, på mångfalldigt sätt, emot Dig brutit hafwer, bekänner af allt hjerta, inför Dig, helige och rättfärdige Gud, kärleksrike Fader, att jag icke hafwer älskat Dig öfwer all ting, icke min nästa såsom mig sjelf. Emot Dig och Dina heliga bud hafwer jag syndat, med tankar, ord och gerningar, och wet mig fördensfull en ewig fördömmelse wärd vara,

om Du skulle så döma mig, som Din rättwisa kräfwer och mina synder förtjent hafwa. Men nu hafwer Du, käre himmelske Fader, utlofwat att med mildhet och nåd omfatta alla botfärdiga syndare, som sig till Dig omwända, och med en lefwande tro fly till din faderliga barmhertighet och Frälsarens Jesu Christi förtjenst. Med dem will du öfwerse, ehwad de, emot dig brutit hafwa, och aldrig mer tillräkna dem deras synder. Deruppå förlitar jag mig, arme syndare, och beder Dig trösteligen, att Du, efter samma Ditt löfte, wärdes vara mig miskundsam och nådig, samt förlåta mig alla mina synder, Ditt heliga namn till pris och ära.

Den allsmächtige, ewige Gud, för sin stora outgrundliga barmhertighet och Frälsarens Jesu Christi förtjenst, förlåte öf alla våra synder, och gifwe öf nåd, att bättra vårt lefwerne, och få med Honom ett ewigt lif! Amen.

Barna = Bön.

Gud, som hafwer barnen kär,
Se till mig som liten är!
Swart min werld och lycka wänder
Det står allt i Dina händer.

Arabiska Siffror.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.
 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20.
 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30.
 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40.
 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50.
 60. 70. 80. 90. 100. 101. 102. 103. 104.
 105. 106. 107. 108. 109. 110. 120. 130.
 140. 150. 160. 170. 180. 190. 200. 300.
 400. 500. 600. 700. 800. 900. 1000. 1100.
 1200. 1300. 1400. 1500. 1600. 1700.
 1800. 1900. 2000. 3000. 4000. 5000.
 6000. 7000. 8000. 9000. 10,000. 100,000.
 1,000,000. eller en Million.

Multiplikations-Tafla.

2 gånger	3 gånger	4 gånger	5 gånger	6 gånger
2 är 4				
3—6	3 är 9			
4—8	4—12	4 är 16		
5—10	5—15	5—20	5 är 25	
6—12	6—18	6—24	6—30	6 är 36
7—14	7—21	7—28	7—35	7—42
8—16	8—24	8—32	8—40	8—48
9—18	9—27	9—36	9—45	9—54
10—20	10—30	10—40	10—50	10—60
7 gånger	8 gånger	9 gånger	10 gånger	
7 är 49				10 g:r
8—56	8 är 64			100 är
9—63	9—72	9 är 81		1000.
10—70	10—80	10—90	10 är 100	

A a b c d e f g h i
A j k l m n o p q r
 s t u v w x y z å ä ö
 æ œ &

A B C D E F G H I
J K L M N O P Q R
S T U V W X Y Z
Å Ä Ö Æ

a b c d e f g h i j k l m
 n o p q r s t u v w x y z
 å ä ö æ œ

A B C D E F G H I J K
L M N O P Q R S T U
V W X Y Z Å Ä Ö Æ

Romerska Siffror.

N:o	I.	II.	III.	IV.	V.	VI.	VII.	VIII.
	1	2	3	4	5	6	7	8
IX.	X.	XX.	XXX.	XL.	L.	LX.	LXX.	
9	10	20	30	40	50	60	70	
LXXX.	XC.	C.	D.	M.				
80	90	100	500	1000				

Allmän Bön.

O du, vår gode och himmelske Fader! hör dina fattiga Barns bön! Låt oss alltid tillväxa i din kunskap, lefva nöjde och lycklige under din styrelse, och gerna rätta oss efter din heliga vilja. Gif oss allt hvad du finner oss behöfva till vårt lifs uppehälle. Förlåt oss alla våra många fel, och lär oss att äfven förlåta dem, som oss emot bryta. Bevara oss för alla frestelser till det som ondt är, och gif oss mod och krafter att öfvervinna dem. Fräls oss ifrån allt hvad oss skada och förderfva kan, och gif oss ändteligen en evig lycksalighet. Du vill hjälpa oss! Vare din magt och din godhet ärad evinnerliga!

Korta Tänketränk för Barn.

Mitt Barn! då dig går väl, var glad och tacka Gud, Hans godhet lockar dig till lydnad för hans bud.

Gläds då din Far och Mor hans vilja för dig tyda, Och lyd, och tveka ej: *om du hans bud bör lyda?*

Ett barn, som ej tar an Föräldrars ömma råd, Med riset vänjas bör ifrån sitt öfverdåd.

Tänk hvad du tala vill förr än du något säger; Den talar aldrig klokt, som icke orden väger.

Fly lögn, i allt ditt tal, var redelig och sann, Och mins att lastens svek för Gud ej döljas kan.

Du bör ej vänja dig att öfver andra klagas, Då de den godhet ha att dina fel fördraga.

Lät bli att uslingen och krymplingen bele; Du vet ju icke sjelf hvad än med dig kan ske?

Var öm vid likars nöd, och rörs vid uslas smärta, Ty den som menska är, bör ha ett menskohjerta.

Men går din nästa väl, och du ser honom nöjd, Så var med honom glad, och deltag i hans fröjd.

Förlåt din broders fel; hvad kan dig
hämnden båta? Att fela menskligt är,
Gudomligt att förlåta.

Förliklig, öm och huld mot dina Sys-
skon var, Ty samma blod de ärft af
samma Mor och Far.

Det anstår ej ett barn att egensinnigt
vara, Försmå de gamlas råd, och sina
fel försvara.

Begär ej öfverflöd, men nöjs med hvad
du fått; Ty endast den är rik, som nö-
jes med sin lott.

Lät andras laster ej till odygd dig för-
föra; Det minskar ej ditt fel att andra
illa göra.

Hvar fjärril, minsta mask, som sig i
stoftet rör, Med lifvet känsla fått, du
dem ej plåga bör.

Af kläderna man falskt om menskors
värde dömmar, Ty ofta Purpurns glans
det värsta hjerta gömmer.

För högmod akta dig, ty högmod gör
dig blygd; Men vill du ärad bli, sök
äran i din dygd.

Var måttlig, det är nog att du kan
hungren stilla: Af klifs och öfverflöd far
helsan alltid illa.

Att skratta åt en ann har alltid straff
med sig: Du har på ryggen dem, som
skratta högt åt dig.

Lär artigt skicka dig; med vett och
goda seder Du allas kärlek får, och eget
väl bereder.

Af faror, olycksfall, lät ej förfära dig;
Med mod i nödens stund man säkrast
räddar sig.

Med ordning och besked din kallelse
förrätta, Så spar du mycken tid, och sys-
slorna bli lätta.

Ja, nyttja tiden rätt; och tidens värde
känn; Så snart han en gång flytt, fås
han ej mer igen.

*Gud är sjelfva Kärleken,
Hjertligt god emot oss alla;
Vill du då hans barn dig kalla,
Var som han en menskovän:
Öm för dina bröders bästa,
Öfva godt emot din nästa.*

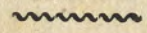
*Må vid dina likars nöd
Ömhet i ditt hjerta vakna!
Hjelp den usla, kläd den nakna,
Bryt den hungriga ditt bröd.
Gud mot den sig vill förbarma,
Som har godhet för den arma,*

*Älska Gud, hans vilja lyda,
Vara med sin lycka nöjd,
Lifvets väg med dygder pryda;
Är vår sällhets största höjd.*

*Beräkningsätt af Svenskt Mynt, Mål,
Vigt och Mått.*

En Riksdaler innehåller	48 Skillingar.
En Skilling	12 Runstycken.
En Plåt	16 skill. eller 6 Daler.
En Daler	32 Runstycken eller Ören.
En Mark	8 Runstycken.
En Styfver	3 Runstycken.
Ett Dussin	12 Stycken.
En Skåck	60 Stycken.
En Tunna	32 Kappar.
Ett Oxhufvud	90 Kannor.
En Åm	60 Kannor.
En Ankare	15 Kannor.
En Kanna	2 Stop.
Ett Stop	4 Quarter.
Ett Quarter	4 Jungfrur.
Ett Skeppund	20 Lispund.
Ett Lispund	20 Skålpund.
Ett Skålpund eller Mark	32 Lod.
Ett Lod	4 Qvintin.
En Famn	3 Alnar.
En Svensk mil	18,000 Alnar.
En Aln	4 Quarter.
En Fot	2 Quarter.
Ett Quarter	6 Tum.
En Bok Papper	24 Ark.
Ett År 365 Dagar, 5 Timmar och 49 Minuter.	
En Månad	30 eller 31 Dagar.
En Vecka	7 Dygn.
Ett Dygn	24 Timmar.
En Timma	60 Minuter.
En Minut	60 Sekunder.

$\frac{1}{2}$ en half. $\frac{1}{3}$ en tredjedel. $\frac{1}{4}$ en fjerdedel. $\frac{2}{3}$
två tredjedelar. $\frac{3}{4}$ tre fjerdedelar. $\frac{5}{6}$ fem sjet-
tedelar. $\frac{11}{12}$ elfva tolfstedelar.

R u n o r :

Freh, Fe	ur	Thorn	Di, Ds

Roder	Rön	Hagel	Röd

Sö	Ur	Sol	Tyr

Birkal	Lager	Mader	Sr

Samling

af

Berättelser för Barn.

Med 4 kolorerade kopparstick.

STOCKHOLM.

Tryckt hos J. HÖRBERG, 1834.

Samling

21

Berättelser för Barn.

Med 4 kolorerade kopparstick.

STOCKHOLM.

Tryckt hos J. Hörnberg, 1821.

1. Läkemedlet.

Ack, Mamma, jag mår så illa, min mage är så sjuk, klagade den lilla *Rudolph*.

Mitt barn, sade modern, du måste ha ätit för mycket i middag, då jag inte var hemma. Är det icke så? — I afton får du derföre ingenting äta, och i morgon skall du taga in *läkemedel*.

Detta var alldeles icke efter vår goda *Rudolphs* smak, emedan han mycket mer tyckte om kakorna, smultronen och de andra frugterna, som den sköna årstiden erbjöd, än om läkemedel. Med stor hjertängslan sträfvade han emot, men hvarken tårar eller böner hulpo. Emedan *Rudolphs* tunga hade syndat, så skulle hon nu också lida derför.

Eftermiddagen, aftonen och natten tillbragte han under många förskräckliga fö-

reställningar. Slutligen kom morgonen och modern stod med det bruna Rhabarber-pulvret vid hans säng.

Rudolph, här är ditt pulver! — Hör du inte? Rudolph? — Rudolph!

Men Rudolph låg djupt nerkrupen under täcket; ångstsvetten frambröt på hans panna, och i sitt hjerta önskade han alla läkemedel åt Blåkulla.

Rudolph, skallade modrens allvarsamma röst; här hjälper inte att du är motsträfvig. Du måste taga in pulvret, eller — du vet hvad jag menar.

Nu var hans pina kommen till sin höjd. Han förstod ganska väl hennes hotelse, kröp fram under täcket och nedsväljde genast behjertadt det elaka läkemedlet.

Då sade modren: Nu är det gjordt! Ät inte en annan gång för mycket. Upphör alltid att äta och dricka, så snart din matlust är stillad; eller: ät aldrig, utom då du är hungrig, och upphör att äta medan du ännu känner dig hafva matlu-

sten qvar. Öfverlastar du din mage, så får du pligta därför. — Att bli sjuk och nödgas taga in läkemedel är den naturliga följden af omåttlighet.

Ack! sade Rudolph, aldrig mera vill jag äta för mycket och genom omåttlighet förderfva min mage. Pulverna smaka ändå allt för illa.

En lång tid höll Rudolph ord; men vid en födelsedags-fest och vid en liten färd till några vänner öfverlastade han sin mage, åt af allt hvad som förelades honom och gjorde hvarje gång sin tallrik tom. Han fick också pligta för sin glupskhet. Han blef så sjuk, att han under en hel vecka inte kunde gå ut. Deröfver blef han ganska nedslagen, gjorde sig de bitteraste förebräelser för denna sin elaka vana och bad sin moder hjertligt om förlåtelse. Från den tiden sökte han med allvar lägga band på sina begär, och hans möda blef visserligen inte obelönt. Hans mor glädde sig mycket deröfver, och han ägde allas

kärlek och aktning. För sjukdom var han hadanefter fri.

2. Eremiten.

Eremiten Montelio bodde, afskild från menskliga samhället, nära toppen af ett högt berg, hvarifrån man hade utsigt öfver en stor sträcka, bestående både af land och vatten. En afton satt han utanför sin hydda och betraktade med innerlig förnöjelse de mångfaldiga föremål, som han hade för sina ögon. Skogarna yoro beklädda med glänsande grönska, fälten med mångfärgade blommor, som spridde vällukt rundtomkring; muntra foglar qvitterade på de löfrika grenarna, hjordar hoppade glädtigt omkring på ängarna, bonden hvisslade muntert på sitt åkdon, och fåren, med ljudande skällor om halsarna, återvände till fårhuset. Den ljufviga vårens ankomst hade lifvat hela nejden, och hvarje föremål prunkade af glänsande färging.

Eremiten.

På en gång uppkom en rasande storm; den förfärligt våldsamma blåsten sträckte många ekar i skogarna till marken och kringströdde dem här och der. Himlen blef förmörkad, och hagel- och regnskurar nedströmmade liksom vattenfall; ljungeldar korsade hvarandra i luften, söndersleto de svarta molnen, och det gruffligt brakande åskdundret väckte farhåga i människornas försagda och modlösa hjertan. — Nu började hafvet häfva vågor som berg, och vråka de vaggande fartygen, till och med de största skepp, högt i sky, och böljornas brusande öfverröstade de förlorade sjömännens ångstskri. Hvarje ögonblick uppgapar ett förskräckligt svalg, hotande att uppsluka fartyg, menniskor och djur.

De stackars innevånarena i närgränsande byar ilo hoptals till Eremitens grotta, i den fasta öfvertygelsen, att hans kända helighet skulle beskydda dem i den förskräckta nöden. De falla i förvåning

öfver den lugna sinnesstämning, i hvilken de träffa honom. Han lade fingret på munnen och syntes vara försänkt i djupa tankar. — "Mina vänner," sade han, "varen icke klenmodiga, låten icke edra sinnen nedslås! Detta elementernas krig skulle ha varit lika så fruktansvärdt för mig som för er, om jag icke begrundat Försynens mångfalliga verk: hennes godhet är lika stor som hennes makt. På sköna, klara dagar utbryter plötsligt oväder, svarta moln slunga sina blixtrar på det svallande hafvet, stormar kringvräka de vaggande skeppen. — Framtidens rosen-skimmer förvandlas till ett blodrött eldsken, liksom från brandruiner. Ofta blir lifvets bräckliga skepp helt och hållet betäckt af eländets vilda vågor — och ingen räddning synes möjlig. Då betages af misströstan och häfvan allt både nära och fjerran, tills hjälpen kommer och ovädret tystnar, och den klarnande himlen nedblickar vänligt och försonande.

Sedan hvälfver sig under honom fridens tecken, den härliga regnbågen. Den som aldrig såg till himmelen, skåde nu dit upp. Menniskornas jammerskri: Hjelp oss, vi omkomma! har uppstigit till himlen."

Montelios föreställning hade den verkan, att det förskräckta byfolket, tröstade och styrkte genom tron på Gud, togo afsked af den värdiga eremiten sedan stormen och ovädret lagt sig.

5. Klättring.

Den lilla *Erik* var ganska lättsinnig och glömde gerna sina föräldrars varningar för många fel och farliga företag. Hvad som föll honom i sinnet, gjorde han genast, utan att förut behörigen öfvertänka det. Under föräldrarnas frånvaro föll det honom en gång in, att klättra upp i ett träd, som var ganska högt och allenast hade tunna grenar, som lätt kunde brista. Han hade icke kommit långt upp, förrän

den gren, på hvilken han stod, brakade och gick af. Derigenom råkade han i en liten förskräckelse, och fattade hastigt uti en ny qvist. Men äfven denna brast och Erik tumlade ner. Lyckligtvis hade fallet icke varit högt. Hans nya klädning hade derigenom blifvit söndersliten. Huspigian, som just kom i trädgården för att ropa honom, blef häftigt förskräckt, då hon såg honom ligga sanslös på marken. Hon tillkallade genast läkaren, som noga undersökte, hvar han blifvit skadad. Armen, hvarmed han tagit emot sig i fallet, hade visserligen fått ett tämligen betydligt sår, hvilket dock icke tycktes vara farligt, samt dessutom vridits något ur led, hvilket af läkaren genast blef afhulpet.

Men icke visare genom denna motgång, föll Erik några veckor senare på den olyckliga tankan, att klifva uppå grannens betydligt höga trädgårdsmur, som af ålder var i mycket förfallet skick. Han hade, efter sin utsago, redan fattat uti en af de

öfversta stenarna, då denna derigenom rubbades ur sitt läge och rasade ner tillika med honom. För sin känsla i detta och nästföljande ögonblick kunde han icke göra någon redo. Modrens förskräckelse och smärta var ganska stor, då hon i största hast skyndade till stället — ty hon hade i lusthuset hört fallet — och fann sin son ligga sanslös och blödande på marken, med ena benet krossadt. Läkaren, som genast efterskickades, bragte visserligen honom snart åter till lif igen, men benet blef illa läkt, och Erik måste för hela sin lifstid halta.

4. *Barnslig Kärlek.*

Manlius Torquatus, en förnäm Romares son, hade en stark kropp. Hans lemmar voro fasta och muskelfylliga, hans lockar rika och mörka, hans panna fri och öppen, hans ögon eldiga och talande, — men hans förstånd var trögt, hans uttal tungt,

hans sinnelag något trotsigt, så att han icke med heder kunde lefva bland personer af hans stånd. Hans fader lät honom derföre vistas på landet, hvarest han måste arbeta tillika med slafvarna. Detta fann man grymt. Men skulle han då lefva i stora verlden som en odugling och utan något yrke, följaktligen utan att kunna göra sig förtjent af sin egen och sina medborgares aktning?

Det måste i sjelfva verket bekomma honom bättre, att han genom nyttigt arbete öfvade sina kroppsliga krafter. Detta påskyndade äfven utvecklingen af alla hans själskrafter, i synnerhet förståndet, och säkerligen gillade han i sitt hjerta fadrens förfarande. Ty då han en gång erhöll underrättelse, att man hade anklagat hans far för herrsklystnad, och dervid sökte göra honom förhatlig, i det man beskyllde honom för hårdhet mot sitt eget barn, skyndade han midt i natten till Rom och tvang med dolken i hand anklagaren att

lofva det han skulle nedlägga anklagelsen. Hvar och en berömde denna *barnsliga kärlek*. — Torquatus blef en af arméens befälhafvare, och fick snart tillfälle, att genom prof af mod och tapperhet göra faderneslandet en vigtig tjenst; och den andra gjorde det icke mindre ära, att han höll äfven en tvungen ed.

5. *Myggorna.*

”Om allt, hvad Gud skapat, har sin nytta,” — sade den lilla Eduard till sin fader, så ville jag gerna veta, hvartill myggorna äro nyttiga, som äro så besvärliga för oss genom sitt surrande och sina styng.” — ”Redan den omständigheten, att de äro oss besvärliga, invände fadren” har sin nytta. Hvarje styng erinrar oss om vår svaghet och våra fröjders obeständighet. Äfven en mygga kan oss mästra med sin svaga gadd. Vi sutto här bland de täcka blommorna så glada till-

sammans, men ett myggstyng förstör vår glädje, och lär oss, att det icke finnes något nöje utan öbehag, och att således våra hjertan icke allt för mycket skola vara fästade vid denna verdens fröjder. Dessutom uppenbarar sig äfven i en mygga Skaparens allmakt och vår egen vanmakt ganska tydligt: säg mig då, huru kan det finnas en så verkande, lefvande och, efter sitt förhållande, klok själ i en så liten kropp? — Huru kan hon så hastigt röra vingarna och de svaga benen? — Huru kan hon göra den veka gadden så hård och styf, att den kan genomborra den tjocka, sega huden på menniskor och djur: och ändå är den ett fint, ihåligt rör, hvarigenom hon suger i sig blodet? — Hvarifrån denna snabbhet och aktsamhet då hon flyger? — Huru vet hon att finna rätta stället, der hon får sin föda? — Hon flyr för hvarje motbudande lukt: huru fina måste då icke hennes luktverktyg vara? Huru framalstras en så oräk-

Pistolen.

nelig mängd? — Hvad gör henne så munter att dansa och surra, i synnerhet vid vackert väder. — Allt detta veta vi icke! Hon kommer således vår okunnighet på skam. Vi arma, fäkunniga människor, om vi också endast ville grubbla öfver det jordiska och kroppsliga, så skulle vi aldrig i hela vår lifstid bli fullärda — huru kunna vi då först våga oss på det andliga, det himmelska! — Huru outgrundlig är icke Guds vishet! Huru obegriplig hans makt! — Huru borde vi icke blygas, att vi så ofta anse oss för visa och klöka, då vår vishet icke en gång kan utgrunda en mygga?"

6. *Pistolerna.*

Arnold var en dag med sin vän *Didrik*, en älskvärd, hoppfull gosse, i trädgården. Sedan de en lång tid hade sysselsatt sig med trädgårdsarbete och fullt mera icke hade något att göra, som fordrade kropps-

lig ansträngning, sade Arnold till Didrik: kom och låt oss leka jagt! Jag är jägaren och du är hjorten. Didrik var nöjd dermed. Arnold hemtade en pistol, som låg i lusthuset; han trodde, att den icke mer var laddad, emedan han nyss förut sett trädgårdsmästaren skjuta sparfvar dermed. Didrik sprang förut och Arnold med gällt jägarskri efter honom. Olyckligtvis trycker den sednare till slut af sin pistol, och i samma ögonblick störtar den förra till marken.

Arnold blef utom sig, då han såg sin älskling under häftiga ryckningar och badande i blod utsträckt på jorden. Sanslös, förstörd störtade han dit, och kastade sig under ett gällt anskri öfver den dödade, som under hans kyssar tillslöt sina ögon för evigt. Den olycklige Arnold föll i ett slags raseri, hvarifrån han blott långsamt genom den välgörande tiden återställdes.

7. Ånger.

Smärtsam och sönderslitande är ångrens känsla, när det, som vi ångra, kostar oss vårt lifs lugn eller till och med lycka.

Wildbergs fader var en god och förnuftig man, och lät i alla de samtal, som han höll med sin son Ludvig, goda lärdomar inflyta, huru man skulle kunna föra ett lugnt och lyckligt lif; men Ludvig var allt för lättsinnig och flygtig, för att lägga på minnet och följa dessa lärdomar. Bland annat förmanade honom hans far ofta: "Drick inte genast då du är upphettad, du kan eljest lätt förlora din hälsa! ja, det kan till och med äfven kosta dig lifvet." — — Ludvig hörde detta och glömde det åter. Fadrens förmaning gjorde intet intryck på honom.

På en het och qualmig sommardag hade Ludvig en gång besök af några sina vänner, med hvilka han sprang omkring i trädgården och företog sig bullersamma lekar. Under kringtulandet hade han

blifvit så upphettad, att han dröp af svett öfver hela kroppen och kände en brännande törst. Med glödande kinder och badande i svett ilade han till gårdsbrunnen, upphemtade ett fullt glas och nedstörtade det i ett enda drag; sedan tvättade han äfven sitt ansigte för att afkyla det. — Redan efter en fjerdedels timma kände han sig illamående. En häftig kyla öfverföll honom, så att han våldsamt hackade tänderna; dessutom kände han ett smärtsamt stickande i bröstet och sidan. — Han knäppte ihop sina kläder, men det half ej. Således måste han bedröfvad skiljas från sina vänner; han lade sig till säng, men kunde icke blifva varm.

Andra dagen stod han visserligen åter upp, men var blek och kraftlös. Detta försakade hans föräldrar mycket bekymmer.

Under några veckor smög han matt och sjuk omkring. Föräldrarne rådfrågade en läkare; men denne gaf dem ringa

tröst

tröst. Er son, sade han, har druckit då han varit mycket varm. Med tiden kan han kanske bli något bättre, men hans bröst kan aldrig bli riktigt bra. Jag fruktar att lungsot är i annalkande.

Ludvig fick också verkliga lungsoten. En blodstockning uppkom, och blodet antog röta. Nästan i hvarje minut måste han hosta, hvarvid mycket var från lungorna medföljde. Men hans kroppsliga lidande var på långt när icke så stort, som det hans själ kände. Ånger marterade honom. "Jag måste dö," — sade han — "och ack! gerna ville jag dö, om jag endast icke sjelf vore orsaken till min död. Vore jag blott i stånd att än en gång bli frisk, aldrig mer skulle jag bära mig så oförsigtigt åt, som att dricka när man är starkt upphettad."

Men nu kom ångren för sent. Ludvig blef aldrig åter frisk, utan måste under stora plågor uppgifva sin anda.

8. *Dryckenskap.*

Cyrus var, såsom en prins af 12 års ålder, vid sin morfaders, konung *Astyages*, i *Medica*, och uppassade honom vid ett gästabud såsom mundskänk. — Hans goda uppförande behagade konungen, likväl sade han till honom: Du har förgätit det förnämsta af ditt embete, emedan du icke kredensat mig *).

”Det var icke af glömska, nådige Herre,” svarade Prinsen.

Och hvarför gjorde du det då icke? frågade konungen.

”Emedan jag inbillade mig, att vinet var förgiftadt,” genmälte *Cyrus*.

Men huru kunde du tänka så? frågade konungen vidare.

”Emedan, svarade Prinsen, jag vid ert sista gästabud blef varse, att alla, som

*) Fordom var det en sed vid hofven, att kredensa, d. ä. förut smaka af vinet och rätterna innan de bjödos åt andra.

druckit af detta vin, genom sitt galna och bullersamma uppförande gäfvö tillkänna, att de voro angripna af vansinne, — och ni sjelf, nådige Herre, tycktes hafva glömt ert eget majestät och deras låga ringhet, och då ni försökte att dansa, kunde ni knapt hålla er på fötterna.”

Såg du aldrig din far i denna belägenhet? frågade konungen; hur är det med honom, då han dricker?

”Han dricker aldrig, utan för att släcka sin törst,” svarade prinsen; och han dricker aldrig andra gången, förrän naturen på nytt uppmanar honom dertill.”

På den tid, då detta tilldrog sig, voro Perserna lika mycket bekanta för sin återhållsamhet, som efteråt för sin böjelse för *dryckenskap* och *frosseri*.

9. *Sanning.*

Antiochus Sidetes, konung af *Syrien*, red en gång, utan att gifva tillkänna hvem

han var, fram till en bonde och en bond-
qvinna, som arbetade utanför en hydda.

Jag har förlorat rätta vägen, godt folk,
sade han, och har ridit omkring flera tim-
mar här i skogen; genom en lycklig hän-
delse träffar jag på er boning, ty jag är trött
och utmattad af hunger. Ären J väl i stånd
att gifva en främling någon förfriskning?"

Mannen. Af hjertat gerna; vi äro vis-
serligen fattiga och hafva inga läckerhe-
ter att sätta fram för er: men hvad vi
hafva, ge vi er af godt hjerta.

Hustrun. Jag kan genast bjuda Herrn
några färska ägg och en skifva skinka,
om Herrn så befaller.

Antiochus. En sådan måltid skall jag
förtära med större smak, än jag någonsin
känt vid det kräseligaste bord. Den skar-
pa blåsten och den långa vägen ha botat mig
för att vara läcker. Men på det att maten
skall smaka mig ännu bättre, så låten ert
arbete hvila och gören mig sällskap! Hvad
hörs det af för nytt här i trakten?

Hustrun. Vi få sällan höra af huru
det går till i världen, men så mycket
veta vi, att fattigt folk finna sitt lif nog
hårdt: de må bära sig åt hur de vilja,
så ha de ändå med möda bröd för dagen.

Antiochus. Hvad är då egentligen or-
saken till er svåra belägenhet? kanske
förskaffar er denna aflägsna nejd intet
tillfälle att förtjena ert underhåll? eller
har ni några klagomål emot öfverbeten?
Jag är en främling här i landet, huru är
konungen ansedd här omkring?

Mannen. Konungen, Gud välsigne ho-
nom! är mycket älskad; vi äro öfverty-
gade, att han har ett godt hjerta och vill
göra sitt folk lyckligt, — men hans hof-
män tänka annorlunda; de smickra honom
och öfvertala honom att bortslösa sin tid
på nöjen, under de efter godtycke sköta
regeringsärenderna.

Antiochus. Hvilket nöje är han då så
högligen begifvet på?

Mannen. Ja man kan väl höra på er, att ni är en främling, då ni inte vet att konungen älskar jagt öfver allting i verlden. Han använder sin mesta tid derpå och vårdslösar derigenom det vigtigaste. Dessutom ligga de vidlöftiga skogarna ouppodlade, på det att villbrådet skall vidmakthållas, då de, sönderstyckade i små arrendegårdar, lättligen kunde blifva ett herrligt understöd för mången fattig familj.

Antiochus. Det är skada, att ingen är så uppriktig, att han upplyser konungen öfver detta ämne; kanske skulle han lyssna dertill.

Mannen. Derpå tviflar jag allsinte; ty man säger, att han är mycket godsint, och älskar sina undersåtare; — men vid hovvet söker hvar och en blott tjena sig sjelf, och för den fattiges elände har man intet öra.

Antiochus. Ni är en god statsman. *Sanningen* kommer sällan till furstarnas

öron; öfverallt måste de döma efter andras berättelse, och ofta blifva de missledda, i den afsigten, att befordra deras fördel, hvilka bedraga eller smickra dem.

Nu kommo konungens följeslagare ridande till stället, och bondfolket igenkände honom.

De kastade sig båda på knä för konungen: "Huru skall det gå med oss?" utropade de. "Vi hoppas, att Ers Majestät förlåter oss. Vi visste ej, att Ni var konungen, annars hade vi icke talat så fritt.

Antiochus. Ärliga människor, frukten ingenting! Jag tackar er för ert gästfria bemötande, men ännu mera för de lärdomar, som ni oafsigtligt gifvit mig. — Men er (fortfor han, i det han vände sig till sina Hofmän), J, som föregifven er vara mina vänner, är jag ringa tack skyldig; ty under de många år, som J tjenat mig, har jag ända till denna dag aldrig af er hört *sanningen*.

10. *Omåttlighet.*
Emil kom från skolan. Man kom äfven
 just bärande med ett lik, som skulle be-
 grafvas på kyrkogården. *Emil* följde lik-
 tåget, han ville se huru kistan sänktes
 ner i grafven. De flesta af åskådarena
 röjde en ovanlig likgiltighet. *Emil* frå-
 gade sin kusin, som också var närvaran-
 de, hvarifrån detta kunde härröra. Min
 goda *Emil* svarade denne, den unga aflid-
 na människan, hvars graf du der ser, har
 genom omåttlighet ådragit sig en tidig
 död. Helsans färg blomstrade fordom på
 hans kinder. Men då han blott i sinnli-
 ga njutningar ville tillbringa sitt lif, och
 förlösade sin ungdomliga lifskraft, i det
 han öfverlemnade sig åt dryckenskap och
 andra grofva utsväfningar, då vissnade
 rosorna på hans kinder, den svaga lifs-
 gnistan slocknade och alla deras aktning,
 som kände honom, försvann helt och hål-
 let med hans död. Han nyttjade icke på
 ett visst sätt sina krafter, höll icke sit

Den trogna Läkaren.

lif rent och obefläckadt, älskade icke det-
samma innerligt, verkade och kämpade
icke för något ädelt ändamål, var icke i
sitt hjerta uppfylld af den gudomliga fri-
den och fullbordade icke sitt stora dags-
verk.

N:o 11. Den trogne Läkaren.

Ibland de män, som den Sachsiske *Au-
gust den Förste*, Konung af Polen, i
synnerhet älskade, var äfven hans Lif-
chirurg, vid namn *Johan Fredrik Weis-
se*, från Kallen i Schwaben. På kunglig
bekostnad hade han i fem år besökt ut-
ländska sjukhus; och den berömde *Petit*,
en stor Fransk Chirurg, hade i synner-
het varit hans lärare. Slutligen kom han
tillbaka till sin Herres hof, fann konun-
gen välvilligt sinnad mot sig, men lika
så kraftiga motståndare i de öfriga Läk-
arena vid hofvet, att hans råd blott
sällan hördes. Nu hade konungen redan

länge varit besvärad af en liten åkomma i en tå, genom dess vårdslösande blef skadan alltmer elakartad, tills slutligen tydliga spår till brand började visa sig deri. Man kallade genast Lifläkarne och Chirurgen. Den sistnämde yrkade på det skyndsammaste hjälp medelst tåens afskäring; men läkarena motsade honom. Hans skäl blefvo öfverröstade utan att vederläggas. Slutligen beslöt man att låta kalla den berömde *Petit*, genom ett i största hast afskickadt ilbud, ända från Frankrike till Bialystock, ett af Fursten Czartoriskys gods, hvarest konungen uppehöll sig.

Det långa afståndet förorsakade, oakadt budet använde den största snabbhet, ett alltför långt uppehåll, och den trogna Lifchirurgen, som på det högsta älskade sin konung, var fast öfvertygad, att hans herres lif skulle råka i den yttersta fara genom så förvända mått och steg.

— Sedan han gjort sig fri från de pinsamma tvifvel, som qualde honom, beslöt han sig till en handling, som, i trots af den renaste afsigt, för honom kunnat hafva de farligaste följder. Den nästföljande natten vakade han ensam med konungens trognaste kammartjenare vid hans säng. Ett sömnpulver, som han i hemlighet ingifvit konungen, gjorde önskad verkan. Knappt såg han konungen inslumrad, förrän han tog fram sina verktyg, tillreglade innanföre kammardörren, och närmade sig till konungens säng.

Weisse fattade den skadade foten, lade honom på en vid sängen stående stol, och försäkrade konungen, som vaknade och besvarade sig öfver den olägliga tiden för förbandets påläggande, att han roligt kunde fortfara i sin sömn, emedan han icke vidare skulle störa honom.

August somnade snart åter in. Så snart Chirurgen märkte, att han låg i den djupaste sömn, aftog han hastigt med skick-

lighet och oförskräckt mod hela täen. — Väckt af smärtan, for August på nytt opp ur sin sömn, men äfven nu lugnade honom Weisse med det föregifvande, att det var den nyss pågjutna balsamen som ännu smärtade. Sofpulvrets kraft förskafade konungen snart åter en ljuf sömn. —

Så förflöt natten, och August kunde alldeles icke begripa verkliga orsaken till den häftigare smärta, som han kände i sin fot. Emellertid fordrade han genast, att förbindningen skulle ombytas, och befalle kammartjenarn att sätta framför honom ett slags spegel, i hvilken han kunde se sin fot förstorad.

Konungen förvånades icke litet, då han vid första ögonkastet saknade sin *tå!* "Hvem har gjort detta?" frågade han med en ton, som kunde ha kommit den mest behjertade att darra.

"Jag, Ers Majestät," svarade Weisse, i medvetande af sin goda sak, och fram-

tog den aftagna täen ur fickan. "Här är den." —

"Och hur har du kunnat våga detta utan min vetskap och vilja?"

"Ers Mejestät täcktes förlåta, att en person, som såg Er i den mest hotande lifsfara, vågade allt för att frälsa ert dyra lif. Om det gick efter en läkares vilja, enligt hvilken Petits ankomst, som icke på länge kan inträffa, först skulle afvaktas innan man skrede till amputation, så blefve hela foten angripen af kallbrand och Ers Majestät vore utan räddning förlorad."

"Fanns det då alldeles intet annat medel utom täens afskärning?"

"Intet! — Det skall Petit intyga, och äfven jag svarar därför."

"Hvem var närvarande vid operationen?" fortfor August i en mildare ton.

"Ingen utom jag och denne er kammartjenare." —

"Väl! så iakttagen äfven båda den djupaste tystnad, så länge jag befäller er det!" — Och du, "fortfor han, i det han framtog sin snusdosa, utskakade snuset och lade den afskurna täen deri, behåll emellertid detta till ett minne." —

"Ingen anade det minsta om denna händelse. — Tolf dagar derefter inträffade Petit.

Han blef kallad till en medicinsk rådgöring, och man framställde för honom hela sakens sammanhang, såsom det varit den tiden, då han efterskickades, och såsom man (sällsamt nog!) trodde att det *ännu* var. —

Den ryktbara Läkaren förundrade sig, att man i en sak, som tålde så litet uppskof, kunnat gifva sig nog god tid för att afvakta hans hörande, och sade sedan, att ingen annan utväg vore öfrig, än att på det skyndsammaste aftaga den skadade delen. —

Lifchirurgens vedersakare slogo fulla af blygsel ned ögonen men ännu mera bestörte blefvo de, då denne framträdde och vände sig till Petit med dessa ord i det han framtog dosan.

"Denna enda utväg har jag redan vidtagit! Här är den skadade täen, med alla kännetecken af en öförlig kallbrand."

Den store Chirurgen rättmätiga smickrande loford, hans upprepade utsägo, att Hans Majestät redan vore utom all fara samt numera icke ens i behof af hans råd, bekräftade den lika skickliga som trogna Chirurgen förtjenst. Hans konung belönade honom framdeles konungsligt.

Morgonbön.

Jag tackar Dig, min Fader i himmelen, för den nattliga hvila, som vederqvickt mig och gifvit min kropp nya krafter! Stilla och ljuf var min slummer, sällt mitt uppvaknande! med nya krafter begynner jag den närvarande dagen.

Men innan jag börjar denna nya dag af mitt lif, vill jag upphöja mitt hjerta och sinne till Dig, Allgode! Ty det är en glädje för mig, att med mina tankar fästade på Dig begynna denna nya afdelning af mitt lif. Låt din anda varda lefvande i mig, och äfven på denna dag regera mitt hjerta.

Bevara mig äfven i dag för faror och olyckshändelser, och om något obehagligt skulle tillstötta mig, så låt mig med förtröstansfullt sinne möta det. Bevara mig äfven för tröghet och lättja. Vi äro alla bestämde till verksamhet. Med lust
och

och håg vill jag gå till mitt arbete, icke tröttna dervid, utan raskt och oförtrutet fullborda det. Allt hvad som gör min själ fullkomligare, stärker mina insigter och krafter samt förädlar min vilja och mitt hjerta, blifve af mig med ifver och kärlek omfattat.

Mot alla dem, med hvilka jag har gemenskap, vill jag med omsorg uppfylla alla mina pligter, vara vänlig och tjänstaktig, och genom hela mitt uppförande söka bibehålla frid och endragt med alla menniskor. Mätte Du, från hvilken all välsignelse kommer, välsigna dessa mina föresatser!

Aftonbön.

Så är då åter en dag af min lefnad förfluten, och ingen makt förmår återbringa den. Må jag vid dess slut samla mina tankar till allvarsamma betraktelser!

Gud! Din kärlek har jag äfven denna dag icke saknat. Du har bevarat mig för faror och olyckor, skyddat mina steg och låtit mig njuta mycken glädje. Jag tackar Dig derföre, kärleksrike Fader! Världigas huldrikt upptaga mitt tacksamma hjertas offer.

Men har jag äfven användt den förflutna dagen så, att jag med godt samvete och tryggt mod kan träda inför din thron? — Jag vill gå allvarsamt till rätta med mig sjelf. Har jag äfven denna dag tillbörligt nyttjat den tid, Du skänkt mig? Har jag sökt att utbilda min själ och förädlat mitt hjerta? Har jag med christlig kärlek och ifver omfattat hvarje tillfälle till goda handlingar som erbjudit sig? Har det varit mitt allvarliga bemödande, att troget och redligt uppfylla alla mina pligter? Men har jag icke tvärtom varit vårdslös deri. Har jag icke tilläfventyrs afvikit från dygdens väg, och gjort mig skyldig till felsteg?

O förlåt, allgode Fader, om jag äfven denna dag stapplat! Förlåt, om jag icke gjort allt, som varit min pligt! Stärk mig för framtiden, och låt mig med hvarje dag blifva bättre och visare.

Jag vill vara en tacksam gäldenär åt alla dem, som på denna dag bevist mig godt! — Med sådana tankar och känslor vill jag sluta denna dag, och öfverlemnna mig åt den nattliga hvilan. Skydda mig, Allsmäktige, under den inträdande natten, och låt mig frisk och stärkt vakna till den kommande morgonen!


~~~~~  
Priset Fyratio skill. Banco.

~~~~~